

Мисливець на відьом

КУПИТИ

- Бестселер The New York Times
- Напружений скандинавський нуар

Чужі гріхи можна відпустити. Свої — спокутувати кров'ю. Але чиєю?..

За сюжетами трилерів відомого письменника Роґера Копонена відбувається серія містичних убивств. Знайдено мертвою дружину письменника в розкішній чорній сукні, на її обличчі застигла моторшна посмішка.

Дівчина-потопельниця під льодом, чоловік, забитий до смерті камінням, та інші жертви: хтось загрався в кривавого інквізитора, головного героя роману Роґера «Полювання на відьом». За розслідування береться слідча Єссіка Ніємі. І що глибше вона занурюється у справу, то більше розуміє: вбивця не один, тут діє ціла зграя оскажених демонів у людській подобі. Вони завжди на крок попереду від Єссіки. Та коли світло проллється на темні закутки життя самої слідчої, жінка усвідомить: вона полює не лише на злочинців. А й на демонів із власного минулого...

НАПРУЖЕНИЙ СКАНДИНАВСЬКИЙ НУАР

МАКС СЕК

МИСЛИВЕЦЬ НА ВІДЬОМ

Розв'язка цієї історії така моторошна й похмура,
що її оцінив би сам Едгар По.

The Wall Street Journal

КСД

Розв'язка цієї історії така моторозна й похмура,
що її оцінив би сам Едгар По.

The Wall Street Journal

**MAX
SEECK**

**THE
WITCH
HUNTER**

A NOVEL

МАКС
СЕК

МИСЛИВЕЦЬ
НА
ВІДЬОМ

РОМАН

Переклад з англійської
Олега Короля

ХАРКІВ **КСД**
2023

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-12-9956-6 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Original edition published by Tammi, 2019

Ukrainian edition published by agreement with Max Seeck and Elina Ahlback Literary Agency,
Helsinki, Finland

Перекладено за виданням: Seeck M. The Witch Hunter: A Novel / Max Seeck. — New York :
Berkley, 2020. — 400 p.

Сеек М.

С28 Мисливець на відьом : роман / Макс Сеек ; перекл. з англ.

**О. Короля. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2023. — 368 с.**

ISBN 978-617-12-9859-0

ISBN 978-0-593-19966-4 (англ.)

За сюжетами трилерів відомого письменника Роґера Копонена відбувається серія містичних убивств. Знайдено мертвою дружину письменника в розкішній чорній сукні, на її обличчі застигла моторошна посмішка. Дівчина-потопельниця під льодом, чоловік, забитий до смерті камінням, та інші жертви: хтось заправся в кривавого інквізитора, головного героя роману Роґера «Полювання на відьом». За розслідування береться Ессіка Ніємі. І що

глибше вона занурюється у справу, то більше розуміє: вбивця не один, тут діє ціла зграя оскажених демонів у людській подобі. Вони завжди на крок попереду від Ессіки. Та коли світло проллється на темні закутки життя самої слідчої, жінка усвідомить: вона полює не лише на злочинців. А й на демонів із власного минулого...

УДК 811.511

© Max Seeck, 2019

© Depositphotos.com / san.babich31115@gmail.com, Mizina, обкладинка, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Вільямові.

Нехай мине якийсь час, перш ніж я дам Тобі прочитати цю річ.

І коли (і якщо взагалі) Ти нарешті це здійсниш, знай:

Твій тато не такий уже й схиблений, як можна було б судити з цієї книжки.

1

Знявся вітер, під його напором невгамовно завивають вихорі за рогами добрячого будинку зі скла та потинькованого бетону. Від даху долинають дедалі чутніші звуки; цей негучний ляскіт схожий на потріскування жару в багатті. Про силу поривів вітру свідчить неймовірна швидкість, з якою зникають білі кучугурки на подвір'ї. Туго обв'язавши стан вовняною кофтою, Марія Копонен вдивляється у сутінки за вікном — високим, від підлоги до самої стелі. Вона споглядає замерзле море, у цю пору року напрочуд подібне до неозорого рівного поля, а тоді переводить погляд на прокладену доріжку до пристані, освітлену невисокими, по коліна, дворовими ліхтарями.

Скорчивши пальці ніг, Марія занурює їх у плюшевий килим, що трохи не досягає країв обширної підлоги. В оселі затишно й тепло, як у коконі. Попри те, жінку бере неспокій. Сьогодні ввечері її як ніколи дратують навіть найдрібніші прикросці. Як-от ці дворові ліхтарі — хоч запаморочливо дорожезні, а однак не служать належно.

Зауваживши, що музика стихла, Марія отямлюється від задуми. Вона йде повз камін до величезного книжкового стелажа, на якому п'ятьма рядами акуратно розставлено чоловікову збірку — майже чотириста платівок. З літами жінка звикла, що в цьому домі слухають музику не із смартфона. Бо вініл звучить збіса краще. Так сказав Роґер Марії чимало років тому, коли вона вперше зупинилася перед цією збіркою. Тоді було понад триста альбомів, на сто менше, ніж нині. Такий повільний приріст за час подружнього життя Марії спонукав її замислитися над тим, скільки часу жив іншим життям Роґер, перш ніж зійтися з нею. Коли був без неї. До Роґера Марія спізнала всього одного чоловіка: шкільний роман розвинувся в дуже раннє заміжжя, а закінчився зустріччю з прославленим письменником. На відміну від Роґера, вона ні разу не скуштувала життя самотою. А подеколи хотілося б також звідати безвідповідального борсання, пошуків самої себе, зупинок на одну ніч. Свободи.

Марію зовсім не обходить те, що Роґер старший від неї на шістнадцять років. Віднедавна жінку гризе думка, що колись випаде прокинутися з неспокоєм, який не вляжеться, поки не поринеш

у незвідане стільки разів, скільки він захоче. Таж Роґер мав можливість пізнавати щось таке у своєму попередньому житті. І ось сьогодні, цього буремного лютневого вечора, який доводиться коротати наодинці, сновигаючи в здоровенному будинку на березі моря, Марія несподівано вперше вбачила загрозу. У порушенні рівноваги, через яке корабель їхніх стосунків може небезпечно нахилитися набік, якщо їх удвох занесе в сам осередок справдешнього шторму.

Марія підіймає голку програвача, кінчиками пальців бере вініловий диск і обережно всовує його в картонний конверт, з якого їй просто у вічі дивиться молодий артист у брунатній замшевій куртці та чорно-білому картатому шарфі, самовпевнений і похмурий. «Блондинка за блондинкою» Боба Ділана. Марія ставить платівку на місце й навмання виймає іншу — з кінця впорядкованої за алфавітом збірки. Мить потріскування — і з динаміків лунає медовий, співчутливий голос Стіві Вандера.

Вкотре Марія це вгледіла. Цього разу краєчком ока. Найближчий до берега ліхтар на секунду згас. І знову засвітився.

Як і хвилину тому, ще раз потемніло — на частку секунди. Марія знає, що перед Різдвом замінено начинку світильників. Добре це пам'ятає, бо ж сама оплатила електрикові безсоромно завищений рахунок. І тому їй непомірно злостить ця дріб'язкова справа.

Вхопивши телефон, Марія настукує есемеску Роґерові. Сама не тямить, чим пояснити порив дійняти його цією дурницею. Тим паче що знає: зараз чоловік виступає на сцені перед своїми читачами. Мабуть, завинив скороминущий шквал самотності, змішаний з напливом непевності та безпідставних ревностів. Якусь мить Марія дивиться на надіслане повідомлення, чекаючи, поки посиніють маленькі стрілки в самому низу дисплея. Не синіють, Роґерові не до телефона.

І тут платівку зациклило.

«Що мені робити... Що мені робити... Що мені робити...» Непевно звучить голос Вандера в цьому уривку пісні, пройнятої чудовим настроєм. Деякі Роґерові диски в такому поганому стані, що їх не варто тримати. Невже не знайдеться нічого справного в цьому клятому будинку?

Раптом Марію наче холодною хвилею накрило. Ще не встигши усвідомити щойно сприйняте, вона дивиться на скляні розсувні двері

й бачить за ними щось, чого не мало б там бути. На мить якийсь силует збігається з її відображенням. А тоді, рушивши, він перетворюється в окрему істоту.

2

Рогер Копонен, вмотившись у кріслі, оббитому грубою тканиною, від якої пріє задок, мружиться. Зі стелі головної аудиторії конференц-центру звисають прожектори і світять просто в очі людям на сцені. Якусь мить він бачить лише сліпуче сяйво і забуває, що перед ним та його двома колегами-письменниками сидять чотириста цікавих читачів. Вони переповнили цю аудиторію, щоб послухати, що скажуть їхні улюблені, вічно п'яні літератори про свої останні твори.

Рогер усвідомлює, що цей захід важливий — з погляду на розкручування його книжки. Знає, навіщо було завдавати собі труда — їхати чотириста кілометрів у хуртовині, а потім ночувати у справдешній дірі на головному майдані Савонлінни, перед тим повечерявши в ській-такій фастфудівській харчівні на першому поверсі, прикрашеній скатертинами та сервізами. Але Рогер ніяк не може зрозуміти, чому милі жителі Савонлінни потрудилися прийти сюди ось такого вечора. Попри те що його книжки розійшлися мільйонними тиражами по всьому світу, він ніколи не стане ідолом, обложеним крикливими поклонниками. Мало хто задумується над тим, що в музикантів і літераторів дуже схожа робота: те саме лайно, різниця лише в тарі. Але тільки перші з них надихають Perezrілих жінок кидати трусики на сцену. А проте на такі вечори приходять люди — переважно літні. Сидять і повагом перехиляють голову то в один, то в другий бік. Невже їм не набридли словесні виверження авторів про їхні твори — банальності в дусі спортивних репортажів і поверхові аналізи? Мабуть, ні. Про це свідчить повна зала: жодного вільного місця.

Рогерів психологічний трилер, опублікований навесні минулого року, став останньою частиною неймовірно популярної трилогії «Полювання на відьом». Його книжки завжди мали порівняно добрий збут, але «Полювання на відьом» стало достеменною бомбою. Ніхто не сподівався такого грандіозного успіху, а менш за всіх його агент, який спершу дуже скептично ставився до всього проєкту, та його колишній видавець, з яким Рогер розпрощався ще перед публікацією першої частини, бо той не був певен у її перспективності. Що ж, за кілька років права на переклад трилогії продано в майже тридцяти

країнах, і на підході нові договори. Роґеру з Марією й раніше непогано велось, а тепер вони можуть придбати все, що захочуть. Несподівано стали досяжними всі можливі розкоші та розваги.

Вечір проходить передбачувано. Роґер вислуховував такі запитання сотні разів під час своїх рекламних турів і відповідав на них чотирма різними мовами, час від часу змінюючи інтонацію, ритм і всілякі дрібнички. Мав на меті одне — начуватися в тумані яскравих прожекторів і вимушеного сміху.

— Ваші книжки доволі-таки жорстокі, — каже хтось, та Роґер не відводить очей від глечика, з якого утретє чи учетверте наливає воду в склянку. Такі зауваги він теж не раз чув, і їх не заперечиш. Еге ж, у творах Роґера Копонена змальовано до подробиць жорстокі вбивства, садистські тортури, сексуальне насильство над жінками та кошмарні занурення в розбещеність хворих умів.

— На мою думку, це як у Брета Істона Елліса¹. Він сказав, що вгамовує свій страх, докладно описуючи насильство, — веде далі той хтось. Врешті Роґер перевів очі на чоловічка, який з мікрофоном у руці сидить посередині аудиторії. Піднісши склянку до губ, Роґер чекає, поки той поставить запитання. Натомість постає конфузна довга пауза, чоловічок збирає думки до купи.

— Ви боїтеся? Саме тому й пишете? — нарешті питає він рівним гугнявим голосом. Роґер ставить склянку і придивляється до цього полисілого опудальця. Неждано, цікаво. Мало не нахабно. Досі ще ніхто не поставив такого запитання.

Роґер нахиляється, наближає рот до мікрофона з гнучким стояком на столі. Враз ні з того ні з сього страшенно закортіло їсти.

— Я боюся?

— Ви вписали свій страх у книжки? — питає чоловічок, а тоді опускає мікрофон собі на коліна. Цей тип дратує своїм самовдоволенням. Ані тобі натяку на звичну Роґерові благоговійну пошану, породжену славою.

— Саме так, — відповідає Роґер і задумливо усміхається. На мить забувши про чоловічка, він блукає оком по морі облич. — Гадаю, у твір завжди потрапляє щось від автора. Ти не можеш не писати про відоме тобі чи таке, що вважаєш відомим. Страхи, надії, травми, нездійснені наміри і, звичайно ж, зроблене твоїми руками і надто вже легко виправдане перед самим собою...

— Ви не відповіли мені, — знову підніс мікрофон до губ миршавий чоловічок.

Роґер спершу дивується, а тоді його пронизує злість. Що це таке? Допит? Я не зобов'язаний вислуховувати цю бридню, попри всі обставини.

— Чи не могли б ви висловлюватись акуратніше? — втручається Паве Коскінен, завзятий літературознавець, який організував цю зустріч і виступає на ній модератором. Безсумнівно, він вважає, що виконує свою роль стильно й зі смаком, а тепер злякався: не дай боже, образиться його зірковий гість, автор неймовірно популярних трилерів, який написав три міжнародні бестселери.

Але Роґер заспокійливо зводить руку й самовпевнено усміхається.

— Прошу пробачення. Може, я не зрозумів запитання. Чи пишу я про те, чого найбільше боюся?

— Ні. Навпаки, — відрікає чоловічок несподівано холодним тоном. Хтось у першому ряді зайшовся кашлем.

Роґер приховує зніяковілість за ідіотською усмішкою.

— Навпаки?

— Так, пане Роґере Копонене, — веде далі чоловічок голосом робота. У його вимові імені та прізвища відчувається не тільки сарказм, а й щось моторошне. — Чи боїтеся ви того, про що пишете?

— Чого це я маю боятися власних книжок?

— Бо правда дивніша, ніж вигадка, — відповідає дрібнолиций чоловічок і сідає. В аудиторії залягає ніякова тиша.

Минуло десять хвилин. У вестибюлі, який кишить людьми та гуде гомоном, Роґер сідає за довгий стіл, накритий білою скатертиною. Першим у черзі шанувальників, що сподіваються на автограф, стоїть Паве Коскінен. Хто ще?

— Дякую, Роґере. Дякую. І прошу пробачення за того йолопа. Ти чудово впорався. На жаль, не всі наділені культурою спілкування.

— Нічого страшного, Паве, — усміхається Роґер. — У кожній отарі знайдеться паршива вівця. У цьому світі кожен з нас відповідає за єдине — свою поведінку.

Він помічає, що Паве поклав на стіл усі три книжки «Полювання на відьом». Пишучи щось буцімто особисте й ставлячи свій підпис на титульних сторінках, Роґер зиркає на звивисту чергу перед собою. Ніде

не видно миршавого йолопа. На щастя. Навряд чи вдалося б віч-на-віч з ним так само дипломатично впоратися з провокацією.

— Дякую, Роґере. Дякую. На дев'яту маємо заброньований столик у готельному ресторані. Приготують нам апетитні ягнячі реберця, — усміхається Паве.

Він стоїть перед Роґером, притиснувши книжки до грудей, як нетерпляча школярка. Роґер повільно киває й опускає очі на стіл — підсудний, який тільки-но почув вирок. Паве мав би розпізнати по Роґерові, що той воліє піти до свого номера. Він став гребувати банальними теревеннями та примусовим лиганням вина — речами, які, з усього судячи, ніяк не впливають на продаж його книжок. Нині він міг би запросто відмовитися від запрошення і тим самим заробити прізвисько некомпанійського придурка.

— Заманливо звучить, — втомлено каже Роґер Копонен, викривляючи обличчя в усмішці — майже щирій на вигляд. Паве Коскінен вдоволено киває, виставляючи зуби — більш-менш білі завдяки новим коронкам. Здається, він не дуже впевнений у собі.

А тоді він відступає убік, звільняючи місце звивистій стонозі читачів з пригорнутими до грудей книжками.

¹ Брет Істон Елліс (* 1964) — американський письменник. Відомий передусім завдяки роману «Американський психопат», прикметному детальним зображенням сексу та насильства. (Тут і далі примітки перекладача.)

3

Вищий констапель кримінальної поліції Єссіка Ніємі стягує у хвіст довге, аж до плечей, чорне волосся і надіває шкіряні рукавички. Коли вона відчиняє пасажирські дверцята, лунає сигнал: двигун не заглушено.

— Дякую тобі, що підвіз мене.

Чоловік за кермом позіхає.

— Мабуть, краще, щоб ніхто не дізнався, хто тебе тут висадив.

Якусь мить вони дивляться одне на одного так, ніби кожне з них сподівається на поцілунок.

Але жодне з них не ступить кроку назустріч.

— Збіса недобре все склалося.

Вийшовши з машини, Єссіка примружується; крижаний вітер січе їй обличчя. Замело після хуртовини, а снігоочисні машини, що зараз гуркочуть біля школи, ще не дійшли до набережної. Єссіка зачиняє двері машини й бачить великий сучасний будинок, невелике подвір'я, підстрижений на рівні очей живопліт з туї та ковану браму. На вулиці перед будинком припарковано два поліцейні фургони. Судячи з сирен, що виють удалині, буде більше.

— Привіт. — З-за одного з фургонів з'являється чоловік, одягнений у важкий синій поліцейний комбінезон, і підходить до Єссіки. — Я старший констапель Койвуаго.

— Єссіка Ніємі.

Вона показує свій бейдж, а тим часом колеги в уніформі вже її оцінили. Навіть дали їй кілька прізвиськ, які Єссіка підслухала мимохідь. «Зваблива Дупа». «Лара Крофт»². «ПЛФ»³.

— Що сталося? — питає вона.

— Хай йому дідько...

Койвуаго знімає темно-синю шапку і потирає лисину.

Єссіка терпляче чекає, поки він опанується. Вона дивиться на будинок і бачить, що входні двері відчинені навстіж.

— Ми відповіли на виклик о десятій п'ятнадцять. Таскінен і я були найближчі до цього місця, отож ми перші й з'явилися.

Койвуаго жестом запрошує Єссіку пройти за ним через браму. Йдучи, вона кивком вітається з поліціантами, що чекають біля

фургона.

— Що сказав диспетчер?

— Що тут, у цьому будинку, погрожували самогубством, — відповідає Койвуаго, сходячи разом із Єссікою на ганок. На викладеній плитками підлозі перед входом розлилася калюжка талого снігу. Вітер на мить затихає, а Койвуаго веде далі: — Двері були відчинені, то ми й увійшли.

Допіру тут, на яскравому освітленому ганку, Єссіка бачить страх, що засів в очах охриплого чоловіка. Згинаючи й розгинаючи зачляклі пальці, вона дає волю уяві сформувати загальну картину випадку на основі тих скупих даних, які їй повідомили хвилину тому телефоном.

— Отже, більше нікого в будинку немає? — питає вона, хоча знає, що таки немає.

Поважно кивнувши, Койвуаго надягає вовняну шапку по самі вуха.

— Ми перевірили обидва поверхи. Мушу сказати, моє серце ще ніколи не калаталося так сильно. Крім того, з динаміків лунала ота клята музика.

— Музика?

— Вона, так би мовити, не відповідала ситуації... Надто вже заспокійлива була.

Койвуаго дає Єссіці захисне спорядження — рукавички, респіратор і пару одноразових вступів. Вона нахиляється, щоб надіти блакитні пластикові чохли на чорні чобітки. На ній трохи зсунулася кобура.

— Де тіло?

— Ми постаралися не наслідити на місці, — каже Койвуаго й кашляє в кулак.

Відкинувши з лоба пасмо вологого волосся, Єссіка прямує до венеційських вікон із виглядом на море. Проминувши туалет і кухню, вона заходить до вітальні. Тут усі стіни скляні. Сліпуче світло аварійної сигналізації пронизує величезні шиби й змушує меблі пульсувати блакиттю в такт серцебиття Єссіки. Кімната занадто схожа на акваріум, тому й не комфортна. Та ось на очі потрапляє постать, яка сидить за столом, і тут уже не до оцінювання естетики цієї кімнати.

Завмерши, Єссіка силкується збагнути, чому жінка, що сидить випростаною у кріслі, має такий неприродний вигляд. Ще кілька кроків до стола — і у Єссіки перевертається шлунок.

— Чи бачила ти коли-небудь таке страхіття? — питає Койвуаго десь за плечима, але Єссіка не чує. Покійниця скривилася в істеричному вискалі. Навіть очі сміються. Гримаса різюче контрастує з наглою смертю, що сталася кілька хвилин тому. Жінка одягнена в чорну вечірню сукню. В око впадає глибоке декольте. Схрещені руки спираються на стіл. Голий. Ні телефона, ні зброї. Нічого.

— Я помацав пульс. Більш нічого не торкався, — каже Койвуаго.

Єссіка обертається й зиркає на нього. Тоді обережно підходить до жінки, нахиляється й розглядає обличчя, спотворене жахітливою міною.

— Що за чортівня...

Єссіка бурмоче так тихо, що її могла б почути тільки ця жінка, якби була ще жива. Глянувши вниз, Єссіка зразу помічає, що босі ноги померлої схрещені під кріслом, а пара матових чорних тфелъок-шпильок фірми «Джиммі Чу» акуратно розставлено на підлозі біля крісла. Нігті на ногах і руках пофарбовані чорним глянсовим лаком.

— Койвуаго... — нарешті озивається вона, перевівши око на обличчя з виразом силуваної ейфорії.

— Слухаю.

— Ви назвали цей випадок убивством. Мені він теж не видається типовим самогубством, а однак...

— Бодай його... — Хапнувши повітря, Койвуаго ступає кілька кроків до стола. Струмінчики поту стікають по його випуклій скроні, за вухом і зникають у шпарині між товстою шиєю та коміром комбінезона. Побоюючись зустрітися поглядом з мертвою жінкою, він невпевнено веде далі: — Вони вам не сказали? Про дзвінок на номер швидкої допомоги...

— І що? — нетерпеливиться Єссіка.

— Це не вона телефонувала.

Койвуаго зупиняється на секунду-другу, щоб облизати пересохлі губи. Єссіка знає, що він скаже, але все одно здригається, почувши.

— Телефонував чоловік.

² Лара Крофт — чорнява красуня, головна героїня серії відеоігор *Tomb Raider*, персонаж пов'язаних фільмів, мультсеріалів, книжок і коміксів.

³ *PILF* — це скорочення непристойного виразу англійською мовою *Parent I'd Like to Fuck*.

Вихиливши чарку з рештками кальвадосу, Роґер Копонен помалу перекочує напій у роті й не вловлює ні найменшого натяку на смак яблука чи груші. Дешево лайно. Проте сама вечеря стала приємною несподіванкою, за що спасибі не організаторам, а Алісі, трохи більш ніж тридцятилітній завідувачці місцевої книгарні. Ця запальна дівчина користує з вродливого личка, мелодійного сміху та фігури, яку підтримує в чудовому стані. Кросфіт. Вона згадала була про це, коли розповідала, як її колишній хлопець забув ключі від своєї квартири на третьому поверсі й довелося туди лізти, склавши пірамідою садові меблі і... телень-телень-телень... Роґерові байдуже. Пропускаючи повз вуха подробиці цієї історії, він споглядає, як злегка зволожені блиском губи формують слова. Головне те, що кілька місяців тому цей хлопець-забудько, відповідно до рішення — свого, її чи їхнього обопільного, — дістав означення «колишній».

Аліса дивиться на Роґера так, як за найкращим сценарієм розвитку подій дивляться самотні жінки бальзаківського віку, що балансують між прагненням бути вічно молодими і буйним потягом до розмноження. Роґерові подобається така увага. Замолоду він ніколи не був дамським угодником. Якраз навпаки. Його взаємини з протилежною статтю вкрай невдало почалися в підлітковому віці, і треба було майже двох десятиліть, щоб відшкодувати ці ранні розчарування. У молодості Роґер видавався надто дивним і чужим жінкам-одноліткам, і аж на п'ятому десятку літ став упевнено покладатися на свою зовнішність і чарівність. Отож тепер може приймати як належне, що жінка навпроти лупає очима таки на нього, а не на двійника Шаї Лабафа⁴, який стоїть за Роґеровими плечима й наливає кепський сидр.

Вік приніс Роґерові успіх, гроші, впевненість у собі, а передусім — таку харизму, яку нізащо не створять самі по собі спреєва засмага, напнута сорочка на рельєфних грудях і кучма густого волосся. Жінки хочуть його. Як і багато хто із закоренилих гульвіс, Роґер знайшов свій сегмент — тип жінки, яку він безумовно здобуде. Згодом до цього щасливого кола приєдналася Марія. І Аліса-завідувачка неодмінно туди ввійде.

— Невже тут тільки я одна не читала «Полювання на відьом»? — сміючись, питає Аліса. Підлабузники, що сидять за столом, іронічно мекекечуть щось несхвальне і підхоплюють сміх. Аліса сьорбає вина і з-за келиха кидає грайливий погляд на Роґера, примирливо знизуючи плечима, неначе щойно жбурнула сніжку йому в потилицю. Провокативно фліртує, і Роґер вважає таке напрочуд сексуальним. Відчуваючи ерекцію, він міркує, чи не варто було б встати з-за стола й піти до чоловічого туалету. Аліса піде за ним, у цьому годі сумніватися. Можна буде добряче погарцювати з цією книготорговочкою й обійтися без потреби дивитися потім на неї — поруч себе, в готельному ліжку. Без потреби вигадувати щось сокровенне та глибоке для розмови, коли нема про що говорити.

— Ти в меншості, Алісо, — каже Паве Коскінен поруч неї, згрібаючи ложкою розтоплене морозиво з десертної тарілки. — Таке враження, що всі це прочитали. Навіть люди, які ніколи не беруть у руки детективних романів.

Роґер ставить чарку на стіл і усміхається до Паве, знаючи, що ця фальшива усмішка не приховає несмаку. Старий пердун втратив залишки гідності, відмовившись облишити підлабузництво. Спробував, бідолаха, врятувати свого зіркового автора від зачіпки, в якій не розпізнав шлюбного танцю, — а все через жалюгідний брак розуміння міжлюдських стосунків.

— Мені треба на хвилинку вийти.

Аліса торкає куточки рота серветкою, буцімто з веління етикету, і зводиться. Випередила Роґера. Він не спускає ока з Аліси. Ось вона на високих підборах обходить навколо стіл і, проминаючи Роґера, непомітно торкається його спини. Зовсім зайвий знак: гра очевидна. Якусь мить Роґер приглядається до динозаврів за столом і бачить, що тільки Паве підняв затуманені очі й пильнує за Алісою. Еге, Паве, то в тебе теж оскома на неї. Роґер погладжує ніжку чарки з кальвадосом і метикує, що б його робити далі. Після останньої пригоди минуло більш ніж пів року. Відтоді він безліч разів обіцяв собі, що вже ніколи не буде зраджувати Марію — принаймні тоді, коли ризик пійматися на гарячому переважає спокусу. Ось цей випадок — на самій межі допустимого. З таким палким бажанням в очах ця молода жінка особливо приваблива, а під час вечері з'ясувалося, що нічого

побоюватися якогось глибинного зв'язку. Трах-бах-торох — дякую, пані, за зустріч удвох. Кілька хвилин — це все, що я потребую.

Роґер відсуває крісло, збуджено зітхає — та так, що аж чути, — і встає. Глянувши на дисплей телефона, він помічає, що тричі дзвонив хтось під невідомим номером, а Марія надіслала повідомлення. Дві години тому. «Ліхтарі на подвір'ї досі несправні!» Під текстом плаче смайлик і кривиться розлючена помаранчева пика.

Роґерові муляє на душі. Усвідомити, що ти потерпаєш від докорів сумління за свою поведінку, ще не означає почутися не таким уже безнадійним придурком. Зненацька Роґер доходить висновку, що варто було зв'язатися з Марією вже хоча б задля того, щоб ніхто не пхався до такого здобутку. Він знає, що будь-який чоловік середнього віку віддав би одну зі своїх нирок, аби тільки мати змогу старітися поруч такої жінки, як Марія. Попри те, Роґер лакомиться на дівчину з книгарні.

«Не нервуйся. Завтра я все владнаю». Роґер чекає хвилину, хоче побачити, чи Марія прочитала повідомлення. Не прочитала. Він кладе телефон у кишеню.

— Пробачте, будь ласка, — не запропонувавши іншого виправдання, каже Роґер і рушає до виходу. Вийшовши з кабінету, він чує, що мухи-цокотухи набралися відваги й знову задзижчали. Торочать про те, що сьогоднішня вечірка вдалася на славу, й запевняють, що Копонен теж вважає її дуже вдалою. Крім цих гостей, ресторан порожній, і Роґер прямує безлюдним залом до вбиральень. Проминаючи приймальню, киває реєстраторці, яка щойно відповіла на телефонний дзвінок, і помічає двері до жіночої вбиральні. Їх залишили непричиненими. Закалатало серце, подумки Роґер уже бачить, як він задирає до пояса чорно-білу сукню, стягує трусики і встромляє члена в цю молоду жінку, попередньо затуливши їй рота долонею, щоб зайві звуки не зацікавили учасників вечірки.

Ба, в мить, коли рука тягнеться до клямки, за спиною хтось озивається. Роґер завмирає, як підліток, що ось-ось мав утекти на вечірку, та не вдалося: перешкодив сердитий материн голос. Але тон цього голосу не ганливий, а скоріше вибачливий. До Роґера звертається реєстраторка.

— Перепрошую. Це, мабуть, ви будете Роґер Копонен? — питає вона з безпечної віддалі.

— Так, — відповідає Роґер. Цієї миті у нього одна думка: чи вдасться більш-менш переконливо довести, що він помилково потрактував символ жіночої фігури на дверях.

— До вас зателефонували.

Видно, що ця жінка занепокоєна. Зателефонували? У таку збіса пізню годину? Роґер не встигає розпитати, вона докидає:

— З поліції.

— Що? — раптово зривається з уст здивованого й водночас розчарованого Роґера. З жіночої вбиральні долинає клацання високих підборів об кахельну підлогу.

— З поліції подзвонили. Кажуть, на когось натрапили.

— На...

— Вашу дружину. Йдеться про вашу дружину.

⁴ Шая Лабаф (* 1986) — американський кіноактор, який зіграв головні ролі у блокбастерах «Параноя», «Трансформери» та «Індіана Джонс і Королівство кришталевого черепа».

5

Замість чорних шкіряних рукавичок Єссіка Ніємі надягла тонкі, з еластичної гуми. Вона розгладжує складки, а в голову закрадаються слова її начальника Ерне: «Рукавички захищають речові докази від слідчого, але вони також захищають слідчого від речових доказів». Ось тут цей вислів особливо доречний. Причину смерті цієї жінки неможливо визначити з огляду. Не видно ран, слідів задушення і такого іншого. Цілком можливо, що стіл — а то й усю кімнату — забруднено якимсь токсином, невидимим голому оку.

— Експерти приїхали.

Це сказав Юсуф Пеппле, один зі старших констапелів слідчої групи. Повернувши голову, Єссіка бачить, що він киває на відчинені вхідні двері. Вулиці їй не видно, тільки чутно, як туркоче двигун фургона й зачиняються розсувні бічні дверцята. Юсуф на кілька років молодший від Єссіки. Цей атлетичний красень з великими очима походить, либонь, із Ефіопії. Рідної країни він ніколи не бачив: народився і виріс в ідилічній Седеркуллі, що в Сіпоо — спальній околиці Гельсінкі. Надто вже доброзичливий і співчутливий цей сільський хлопчина.

— Чи зв'язалися з її чоловіком? — питає Єссіка й заплющує очі. Під вітром великий дім стогне так, ніби силкується розповісти про те, що в ньому сталося.

— Так. Савонліннська поліція. Хтось там уже йде до готелю, де він зупинився, бо ми...

Юсуфові не дав договорити гучний сигнал мобільного телефона. Єссіка розплющує очі й оглядає кімнату.

— Де це? — бурмоче вона.

Юсуф підходить до софи під стіною навпроти.

— Ось тут, біля пульта дистанційного керування. Запався між подушечками.

— Почекай! — мимоволі гримає Єссіка.

Вона підходить до софи. Телефон виграє знайому мелодію, на дисплеї блимає фото чоловіка й напис «Роузер<3>».

— Роузер?

— Роґер. Роґер Копонен, — відповідає Єссіка, нахилившись над телефоном.

— Десь я про нього чув...

— Ти, мабуть, не дуже великий любитель читати, — зауважує Єссіка, перевівши погляд на підлогу.

Добру хвилину Юсуф придивляється до світлини усміхненого чоловіка середніх років і, пригадавши його, осяває. Знявши респіратор і стягнувши праву рукавичку, Єссіка суглобом вказівного пальця відповідає на дзвінок і вмикає динамік.

— Слухаю.

Мить мовчання — і озивається ніби й твердий, але з відтінком переляку, голос:

— Марія?

— Роґер Копонен? — відповідає запитанням на запитання Єссіка, нахилившись над дисплеєм.

— Хто це?

— Старший констапель Єссіка Ніємі з гельсінської поліції.

Якусь мить вона вичікує. Співрозмовник мовчить. Поводився він невпевнено. Очевидно, до нього вже дійшла лиха вістка.

— Мені дуже шкода, — каже Єссіка.

— Але що сталося?

Голос Роґера Копонена не ламається, але й досі не набрав відповідної інтонації.

— Мені дуже шкода. Краще б вам повернутися додому.

Від співчуття у Єссіки підступив клубок до горла. За весь час роботи в поліції їй випало небагато таких розмов, у яких доводилося повідомляти людей про нещастя з їхніми родичами. Зрештою, кількість не має значення. Колеги-поліціанти запевняють, що з кожним повтором таке завдання не легшає. Як вимовити слова, яких людина понад усе на світі боїться почути?

Секунду-дві Єссіка пробує пригадати, коли і від кого вона сама вперше почула такі слова. Може, від лікаря швидкої допомоги? Чи від тітки Тіни?

Щоб змочити пересохле горло, Єссіка ковтає слину. Уже повела б далі мову, але Копонен обриває зв'язок. Вітер доречно припинив голосити, стало виразно чути розмову слідчих надворі.

— Кажеш, її чоловік у Савонлінні? — питає Юсуфа Єссіка, не звівши голови. Дисплей почорнів. На спробу поновити зв'язок є тільки одна відповідь — запит на пінкод. Хитромудрий пристрій раптом обернувся марним шматком чорного металу, нічим більш.

— Так мені сказали.

— Хай йому чорт, — знову бурмоче Єссіка, спонукаючи свого колегу нагострити вуха. — Ну й випадок. Жінка Рогера Копонена, автора трилерів — нині найважливішого предмета експорту з Фінляндії, померла за щонайменше підозрілих обставин. Чоловік вигідно влаштувався за пів країни звідси і тим самим змусив нас відкинути припущення про статистично найбільш імовірний сценарій. Ось тут, у нас під носом, телефон. Це ж, мабуть, із нього вбивця тільки-но подзвонив на номер швидкої допомоги. А тоді вийшов у холодну вітряну ніч. Він не міг далеко відійти звідси.

Але Єссіка тямить, що поспішила з висновками.

— Чи не цим мобільником викликали швидку допомогу? — питає вона. Їй дуже хочеться оглянути спинку софи, до якої істерично сміється Марія Копонен. Такий сплеск робленої веселості можна побачити на фотографіях. Але тут не фотографія. Зараз у цій кімнаті все живе. Юсуф, блакитні блималки, вітер і безлисті дерева, що гойдаються надворі. Тільки Марія Копонен мертва.

— Не знаю, — відповідає Юсуф, розстібаючи куртку. Крізь відчинені двері струменить холоднюще повітря, але все одно в кімнаті жарко.

— Чи не міг би ти зателефонувати й дізнатися? Зараз.

Тим часом до вітальні входять три постаті в білих комбінезонах — перевальцем і повільно. Неначе остерігаються розбудити з вічного сну принцесу, що сидить за столом. Єссіка спостерігає рутинну роботу експертів. Вони працюють так, ніби зайняті якоюсь повсякденною справою — наприклад, спорожненням посудомийної машини. Бували в бувальцях ці люди, схожі на мексиканську страву бурито, огорнуті захисними костюмами, як начинка млинцями. Їх не спантеличиш абичим, а проте Єссіка не може не помітити, що кожен із них зупиняється й придивляється до мертвої жінки. Особливо ж — до її гарного обличчя, яке зразу наводить на думку Джокера у виконанні Джека Ніколсона⁵.

— Першу справу зроблено, — мимрить з-під капюшона та крізь респіратор один із експертів. Щойно в коридорі лунали кроки. Це ж він зійшов із другого поверху і зараз стоїть перед Єссікою, роззираючись по кімнаті, ніби йому нічого робити. Троє його колег зосереджено працюють над тілом. Єссіка дивиться на прибульця і примружує очі — показує, що не зрозуміла цих слів. Вона стовідсотково впевнена в компетентності цих фахівців. За всю свою кар'єру Єссіка ні разу не потребувала втручатися в їхню роботу на місці злочину.

— Що? — питає вона, але експерт уже обернувся. Видно, як він зникає в коридорі.

Обминувши стіл, Єссіка прямує до книжкового стелажа, обтяженого вініловими платівками. Проходить повз довгий ряд платівок, кінчики її обтягнених гумою пальців танцюють по ребрах конвертів. Десятки, сотні альбомів. Це подружжя справді любить музику в аналоговій формі. Письменникову книжкову полицю переповнює музика. Єссіка зупиняється перед програвачем — новесеньким, мабуть під'єднаним до бездротової аудіосистеми. Голка нависає над вініловою платівкою, яка лежить на великому нерухомому диску. Сорок п'ять обертів. Сингл. Ось і конверт — на дерев'яному столику поряд програвача. Чорно-біле зображення Джона Леннона. Приховані за круглими сонцезахисними окулярами очі дивляться в об'єktiv. *Imagine*. Ця пісня вперше вийшла синглом в Англії. Єссіка бере обкладинку, перевертає її. Два боки. Дві пісні, по одній на кожний бік. «Уяви». Єссіку проймає холодом від згадки про те, що сказав Койвуаго на ґанку. «Ота клята музика». Якщо патрулі почули цю пісню, то це означає, що хтось опустив голку на платівку зараз перед тим, як вони увійшли до будинку.

Єссіка пускає конверт на столик і засовує руку під куртку, ще не цілком усвідомивши ваги свого здогаду. Вхопившись за пластикове руків'я пістолета марки «Ґлок», вона обертається, щоб глянути на білих янголів — доглядачів тіла. Їх троє. З самого початку було тільки троє, і жоден із них не сходив нагору.

⁵ Тут ідеться про персонажа фільму «Бетмен» (1989), лиходія з непозбутнім потворним вискалом — наслідком невдалої косметичної операції.

6

Єссіка розмашисто і швидко йде коротким коридором до входних дверей. Вона розстібає кобуру і відпускає механізм блокування пістолета. У скронях стугонить, серце б'ється дедалі гучніше й навіває відчуття жвавості, тіло діє автоматично. Підійшовши до дверей, Єссіка бачить трьох поліціантів в уніформі, два поліцейні фургони й один судово-медичний. Щойно під'їхав катафалк. Від'їжджає марно викликана карета швидкої допомоги. Мерехтливі сині та червоні автомобілі технічної допомоги переважають у кольоровій гамі нічної ідилії. Вони кладуть штрихи на сусідніх ділянках і будинках. Там одне за одним засвічуються вікна — свідчення людської цікавості. Єссіка ще й рота не відкрила, а поліціанти вже зауважили, що вона насторожі.

— Чи все...

— Куди він пішов?! — гаркає Єссіка.

— Хто?

— Той експерт!

— Ага, той... — каже один із поліціантів і показує великим пальцем вулицю, що веде вниз. — Він щойно попрямував туди...

— Побіг?

— Пішов.

— Один із вас піде зі мною! Негайно! — наказує Єссіка, відступаючи кілька кроків на дорозі, освітленій вуличними ліхтарями, розгойданими вітром.

— Чи він був...

— А ти подзвони до диспетчера і скажи, що вбивця тільки-но пішки втік із місця злочину. Ми потребуємо більше людей, і то вже!

Твердо мовивши ці слова, Єссіка витягає пістолета з кобури. Бородатий поліціант здригається. Здається, тільки цей драматичний жест переконав його, що Єссіка налаштована серйозно.

Вони спускаються засніженою вулицею, на якій такі глибокі колії, що й трамвай по них можна пустити. На тротуарі виразно видно густу низку свіжих слідів. Той у білому комбінезоні справді йшов. Якби біг, то низка була б рідшою. Його ще можна наздогнати, якщо він не сподівається, що за ним зразу ж пустяться в погоню. Воно ніби й так, а проте за кілька секунд бігу слідами до рогу вулиці Єссіку

охопило сум'яття. Таж убивця знає, що за ним гнатимуться. Цього він очевидно хоче, адже кілька хвилин тому сам підійшов до Єссіки і бовкнув щось несусвітнє, хоч міг спокійно забратися звідти й сховати кінці у воду. Якби ж то зразу розгадати, що він не експерт... Єссіці полізли мурашки по спині. Вона бачила гівнюка, що вбив Марію Копонен, дивилася йому в очі. А тепер цей лайдак тріумфує собі на волі.

— Він не міг далеко зайти, — каже поліціант. Хоч він і нівроку гладкий, однак анітрохи не задихався. Вони наближаються до перехрестя, Єссіка тримає пістолет обіруч. Високий засніжений ялиновий живопліт застує перехрестя. Сповільнивши біг, вона скося зиркає на свого супутника. Його рухи — дзеркальне відображення її рухів. Єссіка заглядає за живопліт і бачить порожню вулицю з безліччю машин, припаркованих на обох її боках.

— Сучий син, — бурмоче Єссіка, шукаючи сліди. По них ані знаку. Цією вулицею проїхав сніговий плуг, і втікач, ідучи її серединою, анітрохи не наслідив. Чутно дедалі гучніші сирени патрульних автомобілів. Здалеку долинає брязкіт і торохкання снігоочищувача.

— Він міг причаїтися за якоюсь машиною. Або залізти під неї, — впевнено шепоче поліціант і спокійно рушає до найближчих припаркованих машин.

— Він повівся б так тільки тоді, коли б мусив поспіхом сховатися, — вголос відказує Єссіка.

— А хіба він не поспішав?

Не відповівши, Єссіка тихо проклинає довгі секунди, які знадобилися, щоб догнупатися, що вбивця тільки-но вийшов із оточеного поліцією місця злочину.

— Може, він тут припаркував авто, — припускає поліціант. Не такий-то вже й безглуздий цей здогад. Але зразу видно, що тут немає жодного вільного місця, підталого під автомобілем. Немає також слідів шин, що ведуть до проїжджої смуги.

— Як тебе звати? — питає Єссіка, разом з ним обережно проминаючи машину за машиною.

— Галльвік. Лассе Галльвік.

— Гаразд, Лассе. Перевір машини. Будь насторожі. Надходить підкріплення, — каже Єссіка і пускається бігти довгою, яскраво освітленою вулицею.

— Ти ж не переслідуватимеш його сама, га?

Не відповівши, Єссіка витягає телефон і підносить його до вуха. У другій руці тримає пістолет. Вона біжить посередині вулиці, поміж двох низок автомашин, цілком певна, що Галльвік прикриває її. Принаймні на цьому відрізку вулиці.

— Алло, — насторожено відповідає головний комісар Ерне Міксон, якого пів години тому залучили до слідства у цій справі.

— Не знаю, чи до тебе дійшло повідомлення з комутатора. Мусимо перекрити дорожні розв'язки, що ведуть до мостів Кулосаарі. І то негайно.

Єссіка відчуває, який напружений її голос.

— Що там діється?

— Зараз я пішки переслідую вбивцю.

— З ким?

— Ні з ким.

— Єссіко!

— Він ішов цією вулицею якусь хвилину тому... Я мушу перевірити, чи... Хай йому чорт... Будь на зв'язку, не переривай розмови.

Єссіка засунула телефон у кишеню куртки й знову тримає пістолета обіруч. Якусь мить їй здається, що перед нею лежить людина. Але це лише білий комбінезон. Він дрижить — порожній, як Мішленів чоловічок⁶, проколений кинджалом. Одна нога тріпоче під вітром, неначе вказуючи напрямку, у якому, ймовірно, подався її власник. Озирнувшись, Єссіка бачить Галльвіка, що за сто метрів від неї присів навпочіпки між автомобілями. Вона засовує пальці в рота і свище, щоб привернути його увагу.

— Лассе!!! Постарайся, щоб ніхто тут не проїхав!!!

Єссіка не знає, чи почув Лассе її крик проти вітру, та ось він зводиться й біжить. Ідучи в тому самому напрямку, вона обмірковує, що робити далі. І враз помічає, що звук сирен гучнішає. Якийсь несказаний інстинкт спонукає Єссіку зупинитись і вишептати гірку правду. Поліціянти не впіймають вбивцю. Сьогодні не буде діла. Глибоко зітхнувши, вона відчуває гострий біль у легенях і засовує руку в кишеню.

— Алло, Ерне.

— Бодай тебе, Єссіко! Я вже подумав...

— Ерне, я напартачила.

Єссіка чує голос свого боса, але її помисел уже стрибнув на розкручену карусель. Там немає місця для нових думок, вони не зможуть втриматися на ходу. У цю мить їх може споглядати з глибин темряви негідник, який вичарував усмішку на мертвому обличчі Марії Копонен. Його не видно і не чути. А проте він всюдисущий.

[6](#) Символ компанії «Мішлен», яка виробляє шини, — надувний чоловічок Бібендум, зображений складеним зі стосу шин різних діаметрів.

Головний комісар Ерне Міксон уже понад два тижні потерпає від прикрого грипу. Заклало ніс, а проте крізь ніздрі просочується характерний мішаний запах салону його автомобіля. Тут тхне марципанами, вичовганою шкірою та паленим зчепленням. Почувши тихий звуковий сигнал, Ерне виймає з-під пахви цифровий термометр. Тридцять сім і чотири десяті. «Пропади воно пропадом... Це ж на три десяті вище, ніж було, коли я заліз у машину в Пасілі». Ерне зиркає на годинник, випорпує з кишені блокнотик і записує покази градусника у наступній вільній клітинці. Довгі роки вірою і правдою служив цей товстий записник, і ось настає йому кінець.

Ерне здригається, коли відчиняються передні дверцята його старого трисерійного БМВ. Всідає тридцятитрирічна чорнява жінка. Її красиве обличчя видається вугластішим, ніж зазвичай, а все через кам'яний вираз на ньому і тьмяне освітлення. Якусь мить вони дивляться поперед себе. За сто метрів від них, біля будинку, спинилася добра дюжина машин. Поліційний фургон стоїть упоперек дороги, на його завданні наголошує синьо-біла стрічка гелсінської поліції.

— Схоже, до Кулосаарі приїхав цирк, — нарешті озивається Ерне, засовуючи блокнота в нагрудну кишеню. Він виштовхує з фольгованої пластинки нікотинову гумку просто в рот. Здиміло заспокоєння від сигарети, яку він викурив десять хвилин тому при прочиненому віконці. Настав найвищий час обмежити куріння. А то й зовсім кинути. Хоча навряд чи буде з цього якась користь.

— Ти не зайдеш туди? — тихо питає Єссіка й відкидає голову на підголівник.

— Ні. Бо й не варто.

Здається, Ерне не те що ротом — очима позіхнув би. Він трохи опускає шибку й веде далі:

— Чоловік сорока років, середня комплекція, порівняно широкі плечі, зріст метр вісімдесят і... легко вдягнений, як на таку погоду?

— Гадаю, що під комбінезон навряд чи помістилося б тепле пальто.

— Ми затримали шістьох хлопців, які відповідають опису, але всі вони в теплих пальтах. Один із вулиці, троє з пабу в торговельному центрі. І ще два — з зупинки на автостраді. Тобто на відстані від місця

злочину, яку міг пробігти вбивця. Ще п'ять хвилин — і нам довелося б продовжити цю відстань аж до набережної Герттоніємі. А це означає, що нам забракло б ресурсів.

Ерне обертається до Єссіки й додає:

— Єссіко, ти все зробила так, як треба.

Від таких начальникових слів Єссіка щось бурчить собі під ніс. Вони не розраджують. Ерне говорить з нею, неначе футбольний тренер з дитиною, яку вилучив із гри після першого тайму. Співчутливий тон не змінює того, що на полі все пішло не так, як заплановано.

— Скажи мені, Ерне... — Єссіка гучно ковтає слину, тоді веде далі: — Відколи ти працюєш у підрозділі? І скільки разів за цю тисячу років слідчий розмовляв з убивцею на місці злочину, а тоді відпускав його?

— Можеш і так потрактувати цей випадок, якщо хочеш катувати сама себе.

— А як я мала б його потрактувати?

— Ну, наприклад, він міг би вихопити пістолета й перестріляти вас усіх, якби ви почали щось підозрювати. Ніхто б не встиг відреагувати.

Ерне вимикає радіо. Глянувши на Єссіку, бачить, що в його словах таки є раціональне зерно. Усі в будинку почувалися в безпеці, і вбивця міг легко порішити будь-кого. Не тільки Марію Копонен.

— Шість підозрюваних? — нарешті питає Єссіка, розстібаючи куртку.

— Експерти з'ясовуватимуть, чи залишилися на волокнах комбінезона сліди ДНК кожного з цих шістьох.

— А що з респіратором?

— Ми не знайшли його. Мабуть, лежить десь у сміттєвому контейнері. Або злочинець залишив його при собі.

— Це не тримається купи, — тихо заперечує Єссіка.

— Бо він залишив комбінезон на вулиці?

— Саме так.

— Послухай-но, Єссі, — хрипко каже Ерне, відмовившись від безглузвих припущень. Він придивляється до якогось чоловіка, що вийшов із підворіття будинку по той бік вулиці. Юсуф жестом показує йому триматися віддалік. Еге ж, зацікавлені сусіди занюшили дух падлини. — Ти впізнала б його голос?

Біля машини сусід у хутряній куртці з капюшоном, піжамних штанях і в черевиках дає показання одному зі слідчих.

— Звичайно. Але б'юся об заклад, що серед них нема вбивці.

— Песиміст ніколи не розчаровується. — Із заднього сидіння Ерне бере шкіряну сумку, виймає з неї планшет і передає його Єссіці. — Шість відео. Шість разів одна й та сама фраза.

Першу справу зроблено. Єссіка переглядає відеозапис, прислухається до голосів і вдивляється у вічі кожному підозрюваному. Їй хочеться вірити, що вдасться впізнати вбивцю. Того покидька, що всього сорок п'ять хвилин тому стояв перед Єссікою біля платівок Марії та Роґера Копоненів. На процедурі упізнання двоє очевидно п'яні, і це підтверджують результати проби на алкоголь, подані в коментарях внизу дисплея. Один навдивовижу — щоб не сказати «підозріло» — невимушено поводить. Троє злостяться. За це їх годі звинувачувати. Хоч-не-хоч — роззлостишся, коли поліціанти ставлять тебе під яскраве світло, змушують виголошувати дурнувату фразу, а ти сном і духом не відаєш, що діється. Хтось таки відає. Але, як бачить і чує Єссіка, його немає серед чоловіків, записаних на відео.

— Ні, — каже вона і віддає планшет Ерне.

— Ти впевнена? — питає він, добре знаючи, що це запитання зовсім зайве. Помовчавши, Ерне куйовдить свою густу сиву чуприну і прокашлюється. Даремно, це ніяк не впливає на хрипи, що постають у глибині горла.

— Ось. Расмус зібрав усі доступні дані про Марію Копонен, — каже він, простягаючи Єссіці видрук. Біографія померлої жінки, усе головне в її обірваному житті. Взявши аркуш, Єссіка переглядає рядок за рядком.

— «Вік — тридцять сім... Освіта — доктор фармакології... Рід занять — віцепрезидент, розробка продукції, корпорація “Неврофарм”».

— Не знаю, чи придасться воно тобі.

— Побачимо, — відказує Єссіка, складає аркуш і кладе його в кишеню.

Вулицю перебігає білий заєць. Може, його теж варто допитати.

— Поїду до відділка, маю приготувати пресреліз, — пояснює Ерне.

— Щасливчик.

— Обставини доволі незвичайні. Мусимо застерегти людей.

— Як? «Не відчиняйте дверей слідчому?» — буркає Єссіка, погладжуючи кісточки пальців.

Ерне невесело усміхається. Чорний гумор — це органічний складник їхньої роботи, і Єссіка майстерно доводить його до крайності. Ще якусь мить вони сидять, збираючи думки.

— Нам треба розширити розслідування. А ще — допитати Роґера Копонена, — робить висновок Ерне, зачиняючи вікно. — Я впораюся з цими справами. А ти маєш з'ясувати, що ж там, холера, сталося в цьому будинку. Ми вже опитуємо сусідів. Може, хтось із них щось та й побачив.

— Гаразд. — Єссіка відчиняє дверцята. — Постарайся не заробити інфаркт, Давосе Сіворте⁷.

— Якщо й зароблю, то це буде твоя вина, Аріє Старк⁸.

⁷ Давос Сіворт, або ж Цибульний Лицар — персонаж серії фентезі-романів «Пісня льоду й полум'я» американського письменника Джорджа Мартіна, контрабандист, капітан корабля, сподвижник короля Станніса Баратеона.

⁸ Арія Старк — персонаж цієї самої серії. Відзначається яскравим характером, сильною волею і своєрідними поглядами на світ.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ